

Дялола. (Станалъ по любезенъ) Не е губи време, когато трѣбва да отворишъ очитѣ нѣкому.

Горянинъ. Само че ти искашъ да ги затворишъ, следъ като току-що съмъ прогледалъ. (Съ мжка). Колко години изгубихъ, колко добрини проиграхъ.

Дявола. Тѣй е, когато човѣкъ стане смъртенъ. За безсмъртнитѣ времето не се мѣри съ години.

Горянинъ. (Съ насмѣшка). И ти мислишъ, че си безсмъртенъ.

Дявола. Разбира се.

Горянинъ. Само лакомиятъ за похоти си мисли, че лакомството е безкрайно. Инакъ не би живѣлъ така, както азъ живѣхъ до скоро.

Дявола. За пръвъ пжтъ ми се говори така.

Горянинъ. Защото никой не ти е казвалъ истината. И защото си робъ на сатаната, защото не си давашъ отъветъ колко свѣтъ си подвелъ да живѣе въ грѣхове: да убивашъ човѣшкото въ човѣка; а на край имъ посочвашъ зрелището на ада.

Дявола. Защото това ми докарва радостъ. Защото така изпълнявамъ волята на първомайстора.

Горянинъ. Не каза всичко.

Дявола. Повече?

Горянинъ. И защо се боишъ, че ако не изпълнявашъ волята му — рогата ти ще паднатъ. А безъ рога...

Дявола. (Засмѣнъ) Дали е истина?

Горянинъ. Само истина. Разбери я — и ще се погнушишъ. Нѣма по-голѣмо престѣпление отъ това: да подлъгвашъ онѣзи, които непознаватъ какво е измама; да изкушавашъ слабитѣ; да живѣешъ само за себе си. И ако днесъ въ свѣта има нещастия, то е: защото ти и твоитѣ рогати другари насѣсквате хората единъ противъ други. Обърнахте земята ни байно поле, дето братъ на братъ вдига ржка.

Дявола. Тѣй говорятъ всички, на които косата е побѣлѣла... Ти заслужавашъ само съжаление. Скърбя че изгубихъ толкова време да ти приказвамъ.

(Изчезва).

Горянинъ. (Като се огледва). Съ кого приказвахъ! Не е ли било измама!

(Следва)

ИВ. КИРИЛОВЪ